

Lokostrelska tekma na Turjaku

Sonce sije na turjaški grad,
lipa ob vhodu dela mu hlad.

Nedaleč, ob zaraščeni mlaki,
zbrali so lokostrelske junake.

Sto in več jih stiska v rokah loke,
puščice raznobarvne krasijo jim boke.

Iz družbe zbrane nekateri na tarčah vadijo,
drugi opremo na pregled postavijo.

Na vse strani pozdravi in stiski rok,
vsi so prijatelji od glave do nog.

Ne Valjhun, ne Kajtimir, ne boji pretekli krvavi,
ne brodijo lokostrelcem po glavi.

Le želja po družbi in športnem udejstvovanju,
nadomestila starodavno potrebo je po »klanju«.

Sodnice mlade v lepoti blestijo svoje,
ob času oznanijo, naj začnejo se boje.

Mirno roko in oster pogled tekmovalci si zaželijo
in na štartno pozicijo odhitijo.

Po gozdu temnem in sončni trati
streljajo lokostrelci kot pisani škrati.

Mnogo puščic tarča ustavi,
nekaj pa jih iščejo v pokošeni travni.

Tekma v žgočem opoldanskem soncu,
po dobrih dveh urah približa se koncu.

Le redkim uresničile so se sanje,
da dobili žlahtne so kolajne.

Na srečanju ob tekmi spoznal je marsikdo,
da ob pristnem druženju poraja se tovarištvo.

Franjo Matjašič